

*Presumpce
života*

Petra Zropáčová

PRESUMPCE ŽIVOTA

Petra Kropáčová

„Musíte tady tak lítat? A nezvonilo už náhodou?“ okřikla jsem dvě holky ve stejných tričkách a pospíchala do třídy, ze které se i pár minut po začátku hodiny ozýval hlasitý řev.

„Sednout a prosila bych potichu,“ vypustila jsem do prostoru třídy, která by potřebovala vymalovat, a na chvíli otevřela okno.

„Takže abychom nějak začali,“ řekla jsem do davu, který nebyl schopen se ani deset minut po zvonění utišit, a otevřela poznámky od kolegyně Adamcové, která byla toho času na neschopence.

„Se kterými státy sousedí Rusko,“ položila jsem otázku a vyvolala Skleničku, kterého jsem z téhle třídy jako jediného znala příjmením.

Třída okamžitě ztichla a všech dvacet šest pohledů se obrátilo na kluka v roztrhaných džínách a v mikině se žraločími zuby, která by svou cenou pokryla můj týdenní výdaj na jídlo.

Když už jsem si začínala myslet, že snad Skleničkovi někdo vyřízl jazyk, uslyšela jsem z jeho úst odpověď, která mě jen utvrdila v tom, co o něm říkali kolegové, kteří s ním dennodenně přicházeli do styku.

„...s těmi, se kterými chce...“ odpověděl a dost drze se u toho usmíval.

Vyzývavý jazýček, brzy Ruzyně, cizojazyčně nazývaný, jazykovědně vyzývavý, vzývat jazykovědu.

Rychle jsem si přeříkala pár slov na uklidnění a nechala doznít veselí, které se prohnalo třídou.

Nechtěla jsem na sobě dát znát cokoliv, co by mě stálo do role nepřičetné pedagožky, která je na pokraji svých sil, a tak jsem se snažila co nejrychleji dát dohromady nějakou odpověď, hodnou mé přes třicet let trvající praxe ve školství.

Jenomže to by nebyl Sklenička, aby nepokračoval ve své one man show, a tak než jsem se já vzpamatovala z jeho odpovědi, on se bez jakéhokoliv vyzvání zhostil role vyučujícího a mně nezbylo než ho mlčky sledovat.

„...a když už jsme u toho Ruska, dovolil bych si zmínit se o tom, jak se v této zemi obchoduje. Takže hned na začátku podnikání v této zemi musíte ukrást libovolné množství vodky. Pak pokračujete tím, že prodáte vodku na černém trhu za polovinu ceny, a pak následuje sladká odměna v podobě získaných peněz, které posléze propijete...“ dokončil tento výjimečný student sedmé třídy a užíval si hlasitého smíchu svých spolužáků.

Zatímco já nenacházela slov a jen tupě zírala na jeho pobavenou tvář, on nelenil a do prostoru vypustil otázku, která se podle něj k učivu o Rusku dokonale hodila.

„...tak kupříkladu, věděla byste, proč má ruský voják rád zimu...?“ řekl, a když se po třídě začínal rozléhat hlasitý smích, nemohla jsem se dočkat jeho odpovědi.

„...protože se může beztrestně přitulit ke svým druhům...“

Nechala jsem doznít jekot, který se po tomto jeho poznatku rozezněl po třídě, a s tím, že teď začnu otázky klást já, jsem se zvedla ze židle.

Jenomže než jsem se stačila nadechnout, Sklenička převzal mou roli učitele znovu a já začínala přemýšlet o tom, že než tu ze sebe nechat dělat blbce, půjdu raději roznášet poštu. Nebyla by to sice práce snů, ale alespoň byl člověk na čerstvém vzduchu.

Nicméně to mě neosvobodilo od jeho otázky, které jsem bohužel již ušetřena nebyla.

„...a paní učitelko, věděla byste, jaké národnosti je Amor...?“ pokračoval ve své ódě na tento východní stát Sklenička a já se zmohla jen na skoro slyšitelné „nechám se poučit“.

„...no přeci ruské. Má holou prdel, v ruce zbraň a plná ústa lásky...“

Po místnosti se opět rozprostřel hlasitý smích, a protože jediné, co bylo na Skleničkově řeči řečeno s chybou, byl název Amorova pozadí, neměla jsem mu prakticky cokoliv vytknout.

Bystrý dobytek, zbytek byrokracie, býložravý obyvatel, dobýt Babylon, zbytek byliny, bysta kobyly, neobyčejný blahobyť.

Přeříkala jsem si pro sebe vyjmenovaná slova po b jako na znamení toho, že Sklenička byl prostě blbec, a snažila jsem se přijít na to, jestli ho rovnou vyhodím za dveře, nebo bude stačit poznámka, která se stejně nakonec mine účinkem.

Nadechla jsem se, ale než jsem stačila cokoliv vypustit z úst, ozvala se z chodby hlasitá rána a hned poté zvuk něčeho skleněného, rozpadajícího se na tisíc kusů.

Okamžitě jsem nechala výtku o tom, že prdel je nespisovně, ztratit někde v méně využívané části mozku, a než jsem si uvědomila, co dělám, snažila jsem se probudit muže, který se sotva před minutou zhroutil na školní chodbu.

„Alberte, haló, Alberte, slyšíte mě?“ mluvila jsem na něj, a i když jsem na něj po chvíli skoro křičela, jemu to bylo úplně jedno.

To už se začínali sbíhat žáci ze všech tříd, které byly v dosahu několika metrů, a protože jsem křičela asi víc, než bych měla, za pár minut po pádu profesora matematiky na chladnou podlahu, stál vedle mě i pan ředitel a někomu na druhé straně drátu se snažil vylíčit, co se vlastně stalo.

„...je mu šedesát pět a v posledních týdnech dost kašlal. Ano, dýchá. Dobře, děkuji...“

„Za chvíli tu budou. Aneto, prosím tě, pak přijď za mnou do kanceláře,“ oznámil mi pan ředitel, že sanitka už je na cestě, a snažil se postupně zahánět přihlížející děti zpátky do tříd.

„Alberte, no tak, Alberte! Proberte se,“ opakovala jsem stále dokola a svou ruku jsem mu pokládala z tváří na čelo, abych o něco málo ochladila jeho sálající obličej.

„Už jsou tady,“ uslyšela jsem z druhé strany chodby volat Adama a ještě jednou se pokusila Alberta probrat zpátky k životu. Bezúspěšně.

To už se kolem mě začínali sbíhat lidé v kombinézách, a než jsem se stačila vzpamatovat, jeden ze zdravotníků mě odsouval od bezvládného těla ležícího na vylidněné chodbě.

„To vy jste volala?“ oslovil mě jeden z mužů v kombinéze, a než jsem stačila odpovědět, že to byl pan ředitel Hrob, ti druzí dva odváželi Alberta ven z budovy.

„Prosím vás, kam ho vezete?“ zeptala jsem se ještě, ale než ke mně dolehlo jméno nemocnice, všichni čtyři byli pryč.

Ježíši, sedmáci! Došlo mi vzápětí, že hodina ještě neskončila, a než jsem si stačila urovnat v hlavě, co se právě stalo, svižným krokem jsem se vracela do třídy.

„Promiňte, můžete mi poradit?“

Lekla jsem se tak, až se mi na chvíli zastavilo srdce, a když jsem konečně zaostřila, uviděla jsem před sebou postavu muže v brýlích, který si mě začínal prohlížet od hlavy až k patám.

Jen jsem kývla, a než se z muže, který mi svým vzhledem začínal připomínat polárníka, vracejícího se domů po půlroční výpravě za polárním kruhem, ozvala se další otázka o tom, že hledá ředitelnu. A než jsem mu já stihla odpovědět, marně jsem vzpomínala na to, kam jsem vlastně šla, než mi tenhle Amundsen zkřížil cestu.

Nechtělo se mi vůbec mluvit, natož cokoliv vysvětlovat, a tak jsem jen řekla, ať jde se mnou, a vedla ho do prvního patra, kde až úplně na druhé straně chodby byla kancelář ředitele.

Jenomže než jsem stačila říct, ať si zaklepe na dveře, před kterými jsme zastavili, ony dveře se otevřely samy a v celé své kráse se v nich objevil i pan ředitel, o jehož nalezení zde šlo především.

„Tohle je pan ředitel František Hrob, a pokud mě omluvíte, musím jít,“ vysvětlila jsem vedoucímu výpravy na Mount Everest a snažila se co nejrychleji odejít.

„Aneto, počkej,“ ozvalo se za mnou hned poté, co jsem ty dva představila.

Sakra. Přerušila jsem svůj úprk a s hlubokým nádechem jsem se vrátila ke dveřím, na kterých se viditelně začínal podepisovat zub času.

„Ano, pane řediteli,“ řekla jsem jízlivě a s kyselým úsměvem pozorovala, zda bych mohla vyčíst alespoň náznak mého zdržení z jeho pobavené tváře.

„Pojďte oba na chvíli do ředitelny. Rád bych vás dva seznámil,“ oznámil nám František a popoháněl nás oba dva dovnitř.

Chtěla jsem samozřejmě dodat, že hodina ještě neskončila a že nemám na besedy o masách sněhu na prochládlém zemském povrchu vůbec čas, ale ředitel mě ke slovu vůbec pustit nechtěl. A tak jsem se posadila k dlouhému leštěnému stolu z dob hluboké totality a v duchu jsem se modlila, aby ředitelův výklad, ať už by byl o čemkoliv, co nejrychleji skončil.

Asi jsem se musela zamyslet, protože z celého monologu, který se v posledních minutách nesl místností, jsem slyšela jen větu, která mi vůbec nedávala smysl.

„...takže ti tady představuji nového kolegu a budu rád, když ho ještě za dnešek stihneš seznámit se vším, co by se mu mohlo tady hodit...“

Cože? Řekl to, nebo jsem tu posledních několik minut spala? A pak mi to došlo.

„Ne, ne, ne!“ skoro jsem vykřikla, a než jsem cokoliv dalšího vypustila z pusy, musela jsem se opět několikrát nadechnout.

„Františku, můžeš jít, prosím, se mnou na chvíli ven?“ řekla jsem, a než jsem si uvědomila, co dělám, táhla jsem ředitele ven z jeho kanceláře.

„Aneto, prosím tě, co se děje? Jsi v pořádku? Nepotřebuješ se napít?“ řekl dřív, než jsem se stačila nadechnout, a otcovsky mě pohladil po tváři.

Nechala jsem jeho větu rozplynout po školní chodbě, a protože se moje naštvání začínalo pomalu vytrácet, začala jsem ze sebe sypat věty, které bych už později možná ani nedokázala vyslovit.

„Tak se podívej, Františku, když jsi ke mně nastěhoval tu družinářku, která zaspávala i na odpolední vyučování a neustále chodila zvracet, brala jsem to jako nutné zlo, které brzy odejde. Když jsi mě uprosil, abych vzala na byt Adama, že prý je to jen na chvíli, tak už tenkrát před třemi lety jsem byla proti, a proto ti říkám důrazně, že tohohle Edmunda Hillaryho si už do bytu nastěhovat nedám,“ vysypala jsem se sebe polohlasně, ale o to víc s důrazem, ze kterého by mělo být každému jasné, že toho mám dost.

„Máš pravdu, dítě. Apolena byla divná, ale proč si stěžuješ na Adama, nějak nedokážu pochopit. Je milý, všechno opraví a hlavně nájem platí včas, ne? A na Boba si také určitě zvykneš. Jen mu musíš dát šanci. Život je moc krátký na to, abychom se pořád na sebe hněvali, nebo ne?“ vysvětlil, a než jsem se stačila nadechnout k další větě, moji právě přicházející myšlenku přerušilo hlasité zvonění.

Měla jsem asi tak třicet vteřin, abych ze sebe dostala vše, co jsem měla na srdci, a tak jsem na nic nečekala a chrlila ze sebe větu za větou v pořadí, v jakém se stačily řadit za sebe.

„Tak se podívej, Františku, Apolena je pryč, tu řešit nebudu, ale Adam je podle mě nevybouřený úchylák, který se celou noc dívá na porno, následně z toho mu pořád stojí, a když si jde ve dvě v noci do lednice pro něco k jídlu, vezme to kolem balkonu, kde se zastaví a celou dobu drobí na podlahu. A to se nezmiňuji o tom, že sousedka z vedlejšího domu si kvůli jeho nočním výletům koupila dalekohled. A já si tam mám nastěhovat ještě tohohle? Co když si bude chtít uprostřed noci rozdělat v obýváku oheň, aby si mohl upéct rybu? A to nemluvím o tom, že nejsem ubytovna. A vůbec, mám toho dost. Yettiho ke mně nastěhuješ jen přes moji mrtvolu,“ domluvila jsem a s rukama v bok se přemístila o jedny dveře dál, kde byla sborovna.

Kruci, vždyť já si zapomněla ve třídě všechny věci.

Rychle jsem se otočila, ale než jsem prošla pootevřenými dveřmi zpátky na chodbu, zaslechla jsem zbytek rozhovoru, který mezi sebou vedli dva muži, stojící u ředitelovy kanceláře.

„...klidně tu dnes zůstaňte, rozhlédněte se po škole, abyste věděli co a jak. Aneta má za chvíli hodinu, tak můžete jít s ní, a po obědě se za mnou stavte a nějak to spolu dořešíme...“ dořekl a pak se jeden, jak druhý ztratili někde v davu dětí, courajících se od automatu na vodu k podobnému zásobníku na sladkosti, umístěnému na druhé straně chodby. Aspoň se projdou.

Počkala jsem, až ty dva ztratím z dohledu, a když jsem si ze třídy odnášela svoje věci, zaslechla jsem odněkud hlas Niny, která si na sobotu domlouvala rande a u velmi záživného telefonátu sledovala z okna fotbalové hřiště zející prázdnotou.

„Jé, Aneto, počkej,“ uslyšela jsem, když se moje kroky přiblížily ke dveřím, které by mě ochránily před jejími zvědavými otázkami, ale když už mě viděla, bylo pozdě na úprk.

„Jé, Nino, nemélas být na dovolené?“ spustila jsem překvapeně, i když jsem věděla, že do Itálie jede až zítra.

„Až zítra, ale co ty? Už máš ty šaty?“ položila otázku Nina a mně až po doznění posledního slova došlo, že jsem ještě neměla čas, abych si nějaké koupila.

„No, víš, ehm...“ snažila jsem se to nějak zamluvit, ale ona byla neoblomná, a než jsem se stačila vzpamatovat, už jsem měla na odpoledne domluvené nakupování se skoro o dvacet let mladší kolegyní.

Bože, za co? Ptala jsem se někoho nahoře, který tam určitě nebyl, a když se ozvalo zvonění, přehodila jsem si ve sborovně papíry a šla do čtvrté třídy, kde před minutou začalo kreslení.

Ať byli velcí nebo malí, všichni zlobili stejně, povzdechla jsem si, ještě jsem ani nepřekročila práh třídy.

Kromě příšerně hlasitého křiku, jsem v jednom rohu třídy viděla několik chlapců, jak sledovali něco na mobilu, naproti u zdi stály dvě dívky na rukách a povídaly si o posledním dílu seriálu, který jsem neznala, a ostatní děti rozestě po prostoru třídy musely řešit něco důležitého, protože se překřikovaly tak, že to ve mně vzbuzovalo dojem, že snad našly lék na rakovinu a na hubnutí zároveň.

Vešla jsem dovnitř, ale než jsem stačila dostat děti zpátky do lavic, ve dveřích se objevil pan ředitel a snažil se mi asistovat při zjednávání pořádku u rozjívěných žáků, kteří ještě nestačili zareagovat na

zvonění, které už před několika minutami na pětáctyřicet minut utichlo.

„No tak, děti, už zazvonilo, a protože je tohle poslední hodina, tak už to vydržíte, a co je hlavní, že od zítra vám začínají jarní prázdniny. A právě proto, jsem vám přivedl představit nového pana učitele, který jen co se rozkouká, rozšíří řady našeho učitelského sboru, takže teď už se usadte, ať může paní učitelka začít s výukou,“ vysvětlil pan ředitel důvod svojí návštěvy a já se ani nestačila zeptat, čím jsem si zasloužila na hodinu výtvarné výchovy model muže, který se k nám po sto letech vrátil ze země ledu.

Asi jsem si myslela, že pan Bob Schmidt, jak ho představil tříďe František, se jen zatočí dokola a pak zase opustí mou suplovací hodinu. Ale k mému velkému překvapení se tak nestalo, protože zatímco František se měl k odchodu, Bob přešel na konec třídy a s evidentním nadšením se nasoukal do lavice, do které se viditelně prostě vejít nemohl.

Samozřejmě, že jsem chtěla namítnout, ať si Boba vezme ředitel s sebou, ale právě proto, že od zítra začínaly prázdniny, jsem to přešla bez námitek a začala rozdávat čtvrtky, na které měly děti dnes namalovat, jak si představují podle své fantazie svoje jarní prázdniny.

„Takže, co budete kreslit?“ položila jsem otázku a na turistu z Himálají nebrala zřetel.

„Já bych nakreslila sebe, jak se dívám celý týden na pohádky,“ ozvalo se z jedné strany třídy.

„To já budu týden hrát na počítači a nebudu chodit ani spát,“ sdělil mi chlapec v modrozelené mikině, který seděl u okna.

„A paní učitelko, můžeme namalovat i něco jiného?“ zeptal se Vojta, kterého jsem znala z našeho domu, protože bydleli o patro výš.

„A co bys tedy chtěl nakreslit, Vojto?“ podivila jsem se jeho otázce a doufala, že to nebude nějaký telecí nápad kluka v předpubertálním věku.

„Já bych chtěl zkusit nakreslit ten obraz, co máte schovaný pod igelitem na balkoně. Ten, jak má modrou oblohu,“ začal vysvětlovat Vojta a mně začínalo být jasné, jak může vědět, co ukrývá moje lodžie.

Původně jsem se chtěla začít rozčilovat, ale když se třídou prohnalo polohlasné šumění, na kterém se nesla slova jako „a co tam má“ a „jak to víš“ a další otázky na podobné téma, nechala jsem kázání tohoto typu na později a na mobilu začala hledat obraz, o kterém tu před chvílí byla řeč.

„Tohle je van Goghův obraz Hvězdná obloha. Tento obraz namaloval van Gogh v posledním roce života a patří mezi jeho nejznámější malby, na kterém převládají barvy noci. Tato kompozice zachycuje pohled z okna sanatoria, kde van Gogh trávil poslední roky života,“ dořekla jsem a nechala kolovat svůj mobil po celé třídě.

„A paní učitelko, proč ho máte na balkoně a ne třeba v obývací? Vždyť vám zvlhne.“ přihlásil se Vojta, a než se ke mně vrátil můj telefon, snažila jsem se vysvětlit, že jsem ho ještě nestihla dokončit.

Rychle jsem se snažila vysvětlit, že na tak velké plátno, na které jsem chtěla malovat, bych potřebovala jen spoustu času, aby byla jeho reprodukce dokonalá, a protože jsem čas k jeho dokončení momentálně neměla, odložila jsem ho na balkon. Jenomže to by nebyl

Vojta, aby třídě nevyzvonil, proč když maluji i jiné obrazy, se k tomuhle velkému schovanému do igelitu z časových důvodů prostě nemůžu dostat.

„Dobře, tak jste to slyšeli, a můžeme pokračovat. Malujte v tichosti, žádné překřikování a už žádné otázky,“ požádala jsem malé malíře a šla si sednout ke stolu, u kterého doteď bylo prázdko.

„Paní učitelko, vyprávějte nám o tom Goghovi. Nebo nám o něm něco přečtete,“ ozvalo se do ticha třídy a já byla docela ráda, protože vracet se ke dni, kdy jsem Hvězdnou noc nechala spát, bylo i po těch pěti letech stále citlivou vzpomínkou.

Rychle jsem vyhledala požadovanou stránku, a když se objevil odkaz na wikipedii, začala jsem z něj předčítat nahlas důkaz o životě někoho, jehož předčasná smrt byla naprosto zbytečná. Ostatně jako každá smrt způsobená nemocí nebo i třeba stavem mysli.

„...Vincent van Gogh se po dlouhém uvažování 27. července 1890 zastřelil revolverem ranou do prsou v osamělých polích u Auvers. Zemřel o dva dny později a byl pohřben na hřbitově v Auvers. Jeho bratr Theo zemřel 25. ledna 1891, po bratrově boku byl pohřben v roce 1914...“ dočetla jsem poslední větu a až potom si uvědomila, že hodina, které už dávno odzvonilo, skončila před deseti minutami.

„Děti, proč jste mě neupozornily, že už zvonilo, vždyť přijdete poslední na oběd,“ začala jsem je popohánět, ale ony jako by neslyšely a dál vylepšovaly oblohu v odstínech modré a snažily se vzpomenout na každý detail obrazu, který sotva na pár vteřin viděly na začátku hodiny v mém mobilu.

A protože já měla ještě jednu hodinu na druhém stupni a touhle dobou byla na obědě stejně fronta, sedla jsem si zpátky na židli a ve vzpomínkách se vracela do chvíle, kdy jsem se rozhodla namalovat oblohu plnou hvězd.

„...teto, jestli ti není dobře, tak já přijdu potom,“ snažila jsem se nějak rozptýlit tetu Evu, které se její pobyt na tomto světě viditelně chýlil ke konci. Tenkrát jsme bydlely ještě v domě, který pamatoval dobu před válkou a máminým věčným vylepšováním se z něj pomalu ale jistě stávala vila, jejíž cena lezla do nebeských výšin. Nikdy jsem nepochopila, kde na ty věčné přestavby máma brala peníze a čas, ale tu její odhodlanost i vytrvalost jsem jí mohla jen tiše závidět.

„Teto, haló, teto Evo, jsi vzhůru?“ ptala jsem se několikrát za den, protože kdykoliv jsem přišla do jejího pokoje, měla zavřené oči, a kdyby nebylo slyšet, jak dýchá, bála bych se jen pomyslet na to, že už nemusela být mezi námi.

„Neboj, ještě jsem naživu. Takže o mojí existenci není pochyb,“ říkala skoro vždycky, a když pak otevřela oči a já krom nádherné modři jejích očí uviděla dožluta zabarvené bělmo, jen těžko jsem potlačovala slzy, kterými bych ji mohla přivést do ještě větších rozpaků, než které byly přirozené pro vývoj její nemoci, která svým průběhem předznamenávala konec jejího života.

„Ještě jsem naživu, Anetko. Ještě jsem naživu...“ ujišťovala mě i několikrát za den, aby uklidnila moje obavy, když jsem třeba jen odběhla nakoupit nebo šla pověsit prádlo na sluncem prosvětlenou zahradu.

Někdy, když se cítila trochu lépe, nechala se posadit do kolečkového křesla a přes celou chodbu se jela podívat do mého pokoje, který byl plný obrazů, ať už pověšených na zdech nebo rozpracovaných na stojanech, kde to vonělo čerstvě rozmíchanou barvou, která kromě pláten byla i na veliké fólii, zakrývající celou plochu podlahy, a kde to spíš než pokoj čtyřicetileté ženy připomínalo ateliér člověka, který se snažil o umění.

„Anetko, pustíme si Chopena?“ byla jedna z dalších vět, které jsem od ní slyšávala, a když jsem na poslouhání neměla čas já, moje máma mě ochotně vystřídala, a pak společně se svou sestrou dlouho do noci poslouchaly Nokturno opus číslo devět. A zatímco máma zvládla vypít několik lahví vína, teta Eva se držela svého bylinkového čaje, který jí bohužel život nikterak prodloužit nedokázal.

Asi jsem tentokrát zavzpomínala nějak hlouběji, protože jsem se probrala až v té chvíli, kdy se na mém stole začínaly kupit obrázky a z několika metrů bylo slyšet mnohonásobně vyřčené „nashledanou“.

„Vy nejdete?“ ozvalo se někde nade mnou, a když jsem konečně zvedla hlavu a uvědomila si, kdo si mě už dobré dvě minuty prohlížel, pomalu jsem se zvedla a společně s objevitelem Antarktidy jsme opustili třídu, ve které kromě mých vzpomínek už nikdo další nezůstal.

„Myslíte, že bych mohl jít s vámi na oběd?“ zeptal se mě Bob, ještě jsem ani pořádně nezavřela dveře.

Chvíli jsem přemýšlela, ale právě proto, že byl pátek a já už toho měla za celý týden dost, jsem jen kývla a s vysvětlením, že se nejdřív stavíme ve sborovně, jsem za námi zavřela dveře.

„Stalo se něco?“ zeptal se mě František, ještě jsem si nestihla ani položit výkresy s Hvězdnou oblohou na svůj stůl ve sborovně a ukázat Bobovi, který stůl bude jeho.

Chtěla jsem mu odpovědět, ale on na nic nečekal, a než se stačil Bob vzpamatovat, František ho odtáhl podávat si ruce s celým učitelským sborem.

„...a já jsem Adam...“ ozval se kluk v montérkách, který se podávání ruky jako jediný neúčastnil, protože právě měnil zářivku na druhé straně místnosti.

Bob na něj mávl, a když si ho dostatečně prohlédl, otočil se směrem ke mně a já okamžitě pochopila proč. On určitě vyslechl můj rozhovor s Františkem, a teď si bude myslet něco podobného i o mně. Sakra, proč já se vždycky nechám ukecat.

Vyslala jsem k Bobovi neurčitý pohled a hledala v šuplíku kartu na oběd. Bohužel pro mě ale šuplík vypadl a s hlasitým bouchnutím přistál na zemi. To už se ke mně hrnuli František i Bob a k mému štěstí bez Adama, který si dál vyměňoval skleněnou trubici, abychom si s kolegy nekazili oči.

„Pánové, já si to tam dám sama, pokud mě necháte,“ odehнала jsem ty dva a snažila se posbírat vše, co ze šuplíku vypadlo na zem.

Jenomže jak jsem se sama za několik vteřin přesvědčila, dřevěnou zásuvku ne a ne dostat na místo, odkud před několika minutami vypadla. Takže po slovech sakra, do háje, já se na to vykašlu a krám jeden zatracenej, jsem ho nechala na židli a zavelela, že se půjde na oběd.

„Bobe, víš, kdy končí ženská emancipace?“ zavolal za námi František, a než jsme stihli vyjít na chodbu, všichni ve sborovně věděli, že je to jen do chvíle, kdy se vyskytne první technický problém.

V jídelně bylo poloprázdno, jen u jednoho stolu úplně v rohu seděli dva kluci a dopíjeli společně čaj.

Chtěla jsem se podívat, cože jsem si to na dnešek vybrala k obědu, když tu se na nás vyřítila žena v bílém plášti a první, co ji zajímalo, bylo, kdo je ten sympatický mladík, co se nestačil v posledních několika měsících oholit.

Po rychlém představovacím aktu si ti dva vyměnily úsměvy, a protože mě opravdu nezajímal Bobovi chutě, nechala jsem si nandat oběd a usadila se ke stolu, který se mi první postavil do cesty.

„Můžu k vám?“ ozvalo se vedle mé hlavy, a když jsem jen kývla na souhlas, přišla ještě další otázka na téma, jestli si můžeme tykat.

„Aneta, ahoj,“ odpověděla jsem po druhém kývnutí a dál se věnovala vybírání mrkve a celeru z polévky.

Asi se chtěl ještě na něco zeptat, když vtom se přiřítla k našemu stolu Nina a s elegancí sobě vlastní se začínala zajímat o to, kdo je Bob vůbec zač.

„...vážně? A co jsi dělal v Americe? A co budeš vlastně učit? A jak to, že jsi přijel zrovna ve chvíli, když se Albert zhroutil? A kde budeš vlastně bydlet?“ chrtila na něj jednu otázku za druhou a já začínala přemýšlet o tom, jestli počkám, co jí odpoví, nebo se půjdu na dvě minuty, než začne další hodina, uklidnit do sborovny.

„Teda jsem zahlcen. Ale abych ti odpověděl, tak v Americe jsem byl fotit, co budu učit ještě nevím, ale pravděpodobně matematiku, fyziku a tělocvik, a pokud jsem si to dal dobře dohromady a Albert je ten pán, co ho těsně před mým příchodem odvezla záchranka, tak to byla asi náhoda, protože jsem měl tuhle schůzku domluvenou bez ohledu na to, co se panu Albertovi stane. Sice tedy až na úterý, ale nějak se mi už nechtělo čekat. Jo, a abych nezapomněl, bydlet budu u Anety,“ dodal opatrně a nenápadně sledoval, co já na to.

„Fakt? Tak to s námi půjdeš dneska nakupovat, vid’? Stavíme se Anetě pro šaty a pak si dáme někde vínko na oslavu tvého příjezdu,“ zašvitořila Nina vesele a snažila se ukrojit stydnoucí řízek.

„Víš, Nino, jsem dost unavený z letu a asi si půjdu lehnout. Ale někdy příště určitě půjdu,“ vysvětlil svůj důvod pro neúčast na našich nákupech a snažil se nabrat na vidličku poslední sousto z talíře.

Zatímco já byla na odchodu, Nina stále povídala, a tak jsem odnesla talíř do okénka a přemýšlela, co jsem si chtěla do další hodiny vlastně přinést.

„Slečno Lichá, stavte se tu pak pro kastrůlky. Dnes toho zbylo nějak moc a je to škoda vyhodit a pánové budou mít určitě radost,“ ozvalo se za dveřmi s pultíkem, a tak jsem jen poděkovala a pospíchala, abych stihla odučit další hodinu za někoho, kdo byl zasažen každoroční vlnou nákazy chřipkou.

Ve třídě, kam jsem za několik minut došla, bylo ticho. Skoro všichni se věnovali úkolům, které jim paní učitelka zadala, a tak jsem si sedla ke stolu a snažila se dopátrat toho, co bych s nimi mohla probrat, kdyby už měli všechno hotové.

A hele. Zaradovala jsem se, když jsem si přečetla od Aleny vzkazy k učivu, a rychle jsem sepisovala témata slohových prací, o kterých jsem před chvílí četla.

Hm, tak to bude něco. Konstatovala jsem a nad tématem koupím bubny, značka spěchá, jsem se jen malinko pousmála.

Takže než skončila hodina, já měla napsanou povídku a krom toho i další témata slohových prací, která po dobu Aleniny nemoci budou mít její studenti za úkol.

Když pak zazvonilo a celá tahle třída se rozprchla do právě začínajícího týdne volna, já se pomalu došourala do sborovny a s pocitem zadostiučinění, že jsem pro vzdělávání příští generace udělala maximum, jsem se pomalu začínala balit.

„Kam jako jdeš?“ ozvalo se za mnou, a když jsem otočila hlavu, ode dveří se ke mně blížila Nina a nesla dva šálky s čajem.

Snažila jsem se jí vysvětlit, že jdu domů, ale ona o tom nechtěla ani slyšet, a i když jsem se snažila protestovat, posadila se naproti mně ke stolu a začala ze sebe dostávat moudra, která se dozvěděla od Boba, se kterým se posledních několik minut bavila u jídelny.

„...a víš, kolik mu je? Jako tobě, čtyřicet osm. To je, vid', ale vypadá dost dobře, co? Teda, asi si dám říct. A víš, že žil několik let v Německu? Jeho táta je doktor. A prý nikoho nemá. No, sice mi připadal tak trochu teplej, ale třeba je to jen první dojem. No co, kdyžtak to zjistíš první. Buď se vrhne na tebe, nebo na Adama,“ uchichtla se Nina a sypala si do čaje už několikátou lžičku cukru.

Neměla jsem na řeči o Bobovi náladu, a tak jsem ji nechala domluvit, a než se otevřely dveře, sdělila jsem jí, že na ty šaty se sejdeme u mě ve čtyři odpoledne.

„Šaty, jo? A kam jdeš dělat parádu?“ ozvalo se těsně za mnou a já si až poté uvědomila, že je to Drahuna, které před chvílí skončila hodina.

„Víš, jak jsem se lekla?“ vyslala jsem směrem k ní, ale ona neváhala a dodala něco o tom, že jsem nějaká podrážděná. Jenomže vtom se do sborovny dostavil i Bob a s tím, že se bál, že už jsem mu utekla, si sedl vedle Niny a nepřestával mě sledovat.

„Co se stalo?“ zeptal se po chvíli, a než jsem stačila cokoliv říct, Drahuna převzala iniciativu a začala mu barvitě líčit můj životní příběh.

Když už se začínala dostávat k události, která se stala před půl rokem, musela jsem zasáhnout a její řeč okamžitě přerušit.

„To by stačilo a vůbec, je to můj život a já o něm prostě mluvit nechci. Je to jasné?“ dodala jsem a snažila se najít klíče od zásuvky, kterou někdo vrátil na místo, odkud předtím vypadla.

„No tak, nebuď naštvaná. Nechceš touhle tvou náladou potvrdit tu hádanku, co má učitelka společného se žumpou, ne?“ ozvalo se z jejích úst a já se musela kousnout do rtu, abych nevyslovila něco, co by mě později mohlo třeba mrzet.

„Počkejte, co má učitelka společného se žumpou?“ zeptal se Bob a mně začínalo být jasné, že tenhle chlápek v soutěži o sympaťáka roku právě prohrál.

„No, přece buď je nasraná, nebo vyčerpaná,“ vysvětlila Drahuna a všichni v místnosti se začali smát.

„Ještě něco?“ hodila jsem do placu otázku, na kterou jsem nechtěla znát odpověď, a s tím, že si dojdu do kuchyně pro zbytky, jsem vyšla ven na chodbu. Ale dál jsem neměla v úmyslu pokračovat, alespoň pro dalších několik minut, protože jak jsem znala Drahunu a spol, věděla jsem, že pusu nezavřou a hned, jak zajdu za roh, vyslepičí Bobovi i to, co se ještě nestihlo ani stát.

A jak jsem si myslela, tak se i stalo. Dneska jim to trvalo neuvěřitelných deset vteřin. A tak jsem chvíli stála za dveřmi a se slzami na krajíčku poslouchala, jak Drahuna vypráví můj příběh někomu, koho znala sotva hodinu.

„...a to si představ, že ji nechal stát u oltáře a normálně se vypařil, bez jediného slova. Ona tam stála a vůbec netušila, co se stalo. Když bylo jasné, že on už se nevrátí, jen pokrčila rameny a s omluvou, že dnes se pro absenci ženicha svatba ruší, vyšla ven, kde dvacet minut pozorovala včelu, a až když odletěla, odešla pěšky domů. Tak, jak byla ve svatebních šatech, v podpatkách a s kyticí v ruce. Asi za tři dny jí přišla zpráva, že se s ní Miloš rozchází. Když se ho zeptala proč, jen krátce jí napsal, že je jeho milenka těhotná, a protože ona je už na dítě stará, on nemá na výběr, a proto ji opouští. Aneta pak týden nevyšla z bytu, a když jsem ji přišla za nějakou dobu navštívit, stála v pokoji a zírala na prázdné plátno. V září se vrátila do školy jako by nic a od té doby byla zase v pohodě. On se jí už neozval a ona se mu snažila vyhýbat, kdykoliv ho zahlédla na druhé straně ulice. A to je asi tak to hlavní, co bys měl vědět. Ale jako učitelka je výborná...“ Drahuny

řeč přerušilo zvonění mobilu, a tak jsem se otočila a pospíchala do jídelny, aby měli pánové bez domova co k obědu.

„Haló, paní Miková, jste tu ještě?“ zavolala jsem hned poté, co se ani po třetím zaklepaní nikdo k proskleným dveřím u jídelny nedostavil.

„Ve skladu!“ ozvalo se zezadu, a tak jsem neváhala a šla po hlase, který před chvílí utichl.

Paní Miková stála jednou nohou na štaflích a druhou měla opřenou o železný regál, ve kterém byla naskládána spousta balíků s moukou.

„Asi se divíte, co tu ještě dělám, že? Ale nějak se mi dneska nechtělo domů. Sice tam také nikdo není, jako tady, ale občas to tam na mě nějak padá,“ vysvětlila a hned poté mi ukazovala, kam dala zbytky jídla, pro které jsem se tu měla stavit.

„Paní Miková, přemýšlela jste někdy o tom, že byste si ještě někoho našla?“ položila jsem otázku a doufala, že se nenaštve.

Přecpaný sklad zaplnil její hlasitý smích, a kdyby se včas nepřidržela regálu, na kterém stála, asi by se teď válela smíchy po zemi.

Když konečně slezla dolů a oprášila si svůj moukou pokrytý plášť, pomohla mi s kastrůlky, vlastně s plastovými miskami, ale ona jim prostě říkala kastrůlky, a cestou z kuchyně se mi snažila v krátkosti vysvětlit, proč jí je teď daleko lépe, než když si ještě myslela, že ji její manžel miluje a jejich společný svět byl i po třiceti letech přínosem pro život.

„Jo, holka, život je moc krátký na to, abychom pořád na něco čekali, nebo hůř mysleli si, že se to samo obrátí k lepšímu. A proto ničeho, co se stalo, nelituji, a tak je mi teď možná líp, než když jsem byla doma s Pepou. A řeči, že by měl mít člověk na stáří k sobě někoho, kdo se o něj bude starat a zaplní mu chvíle samoty, je pěkná blbost. A to, že když je člověk sám, jako by nežil, je další kravina, která přetrvává v naší populaci roky. Víte, Anetko, jak mi je teď dobře? Žádné posrané trenýrky, žádný zápach z koupelny, žádné vyvařování něčeho, nad čím se chlap normálně zašklebí a řekne jen „hm, dobrý“, prostě konečně spokojený a klidný život. Kdybych tohle věděla dřív, tak jsem ho k tamté ženské dávno poslala sama. Dříve jsem pořád hledala důkaz o tom, že žiji. Myslela jsem si, že když dám Pepovi jídlo, budu mít uklizeno a budu se tvářit, že je všechno v pořádku, bude to pro ostatní důkaz o tom, že opravdu žiji, ale opak byl pravdou. To až teď konečně žiji. Žiji, tedy jsem. Teď konečně mám důkaz o tom, že jsem naživu, a proto by mohl můj život být konečně lepší, i když třeba jen na chvíli, ale kdo ví, kolik nám každému ještě zbývá života?“ dokončila myšlenku paní Miková a s tím, že se uvidíme po prázdninách, jsme se rozloučily.

Šla jsem pomalu po úzkém chodníku a přemýšlela o tom, jestli má cenu stavovat se v obchodě pro něco k jídlu, když bude zítra sobota, a co hůř, že jsem měla před sebou celý týden volna, který jsem prostě nedokázala vyplnit ničím, co by mě zaměstnalo na víc než na pár hodin v mém už tak nudném životě.

Ale co, řekla jsem si a hned za mostem jsem zabočila doleva, abych se nemusela sem a tam tahat s jídlem pro pár bezdomovců, kteří měli v parku u zdi svá mobilní obydlí.

„Haló, Jaromíre, nesu vám oběd!“ volala jsem už od cesty a rozhlížela se, odkud se jeden nebo druhý vynoří.

„Ale, slečna učitelka. Dnes jdete nějak pozdě,“ ozvalo se z křoví, přes které prosvítal karton obalený igelitem.

„To víte, zítra začínají prázdniny a ještě navíc jsem se zapovídala s paní Mikovou z kuchyně. To víte, ženský,“ snažila jsem se odlehčit situaci a na lavičku jsem skládala krabičky s jídlem, které dnes už nikdo nechtěl sníst.

„A o čem jste vedly debatu, že vás to zdrželo na víc než dvacet minut?“ mrkl na mě a já i na těch deset metrů, které nás dělily, viděla, že se šibalsky usmál pod vousy.

„Budete se divit, ale o životě. Žiji, tedy jsem. Celou cestu jsem přemýšlela, kdo je autorem tohoto citátu, ale po celou dobu cesty k vám jsem na to nepřišla,“ říkala jsem si spíše pro sebe a měla jsem se k odchodu.

„A víte, proč jste na to nepřišla?“ ozvalo se z té samé dálky jako před chvílí a můj odchod se o malou chvilinku posunul.

„Protože jste nešla dost do hloubky a také proto, že jste si vzpomněla na podobný citát. Jenomže ten pochází od Descarta a zní: myslím, tedy jsem. Ten, o který tu běží, je z pera Aurelia Augustina. A teď už, prosím, jděte, mám hrozný hlad,“ dokončil pan Jaromír svůj výklad a poslal mě žít o dům dál.

„Pozdravujte Doktora!“ zavolala jsem už z cesty a pomalu se vzdalovala od něčeho, co podle mě život nebyl.

Stejně to bylo zvláštní. Nejenom život, ale vše kolem něj.

Jednou jsem se Jaromíra ptala, proč jeho bytí skočilo v křoví a v roztrhaných hadrech, ale on se jen usmál a k jeho odpovědi se nedalo vůbec nic říct.

„To je život,“ říkával často a mně ho bylo upřímně líto.

Když jsem o tom tak někdy přemýšlela, určitě mu bylo lépe než mně. Já měla všechno. Byt, jídlo, práci, sem tam i nějakého kamaráda, který se stavil na kus řeči, ale šťastná jsem příliš nebyla.

Na rozdíl ode mě žil pan Jaroslav celý rok venku, v zimě, v létě, občas si zašel do azylového domu na polévku, hrál karty s ostatními lidmi bez domova, peníze pravděpodobně neměl žádné, ale vždycky, když jsem ho viděla, připadal mi šťastný.

Kolikrát jsem se ho ptala, jestli nemá nějaké příbuzné, ke kterým by mohl jít, ale pokaždé mi odpověděl stejně, že nepotřebuje vzpomínat na to, jak žil. Žil dneškem a žádné další důkazy o jeho životě prý nebyly potřeba.

Důkaz o životě? Co vlastně dokazuje, že žijeme? Pokládala jsem si tyhle dvě otázky už několik let a stále jsem se k vysvětlení toho, co je důkazem o životě, nemohla dopracovat.

A teď ještě žít s dalším mužem ve společné domácnosti. Horor.

Šla jsem pomalu dál a přemýšlela, kam se budu chodit schovávat, když budu mít o jeden pokoj méně.

Kuchyň byla kuchyň, tam nikdo bydlet prostě nemohl. Obývací z nás dvou dosavadních spolubydlících nikdo moc nevyužíval a dvě koupelny a stejně tak toalety se více než kdy jindy začínaly hodit.

Jenomže v jednom pokoji bydlel Adam, ve druhém já a ve třetím jsem měla ateliér nebo spíš věci na malování, kterých jsem se nebyla ochotna vzdát za žádnou cenu. Takže zbývalo jen jedno jediné řešení, a to bylo přesunout ateliér do nejmenšího pokoje, kde byly jen krámy, a pana dobyvatele světadílu plného ledu ubytovat v uvolněné místnosti. No, tak času na to budu mít spoustu. Uzavřela jsem kapitolu s názvem Jak uspořádat druhým život a prošla prosklenými dveřmi do obchodního centra, kde jsem si potřebovala nakoupit.

„Aneto?“ Uslyšela jsem svoje jméno, a než jsem se stihla otočit, kdo mě odkud volá, stál vedle mě vedoucí výpravy na Sněžku a snažil se mi vysvětlit, jak mě vlastně našel.

„...Drahuna říkala, že sem chodíš každý den nakoupit a do trafiky...“ vysvětloval, co mu poradili ve škole, a nabízel se, že mi s nákupem pomůže.

Nechtělo se mi moc mluvit, a tak jsem na všechny jeho dotazy jen kývala hlavou, a tím jsme se postupně, za vysvětlování si určitých pravidel společného bydlení, dostali přes všechna oddělení prodejny potravin až k pokladně, kde byla strašně dlouhá fronta, ostatně jako vždy.

Když jsem pak zaplatila a Bobovi vysvětlila, že si dojdu ještě do trafiky, ať na mě počká venku, zamíchala jsem se mezi pár kuřáků, kteří za svou závislost každoročně platili tu nejvyšší cenu.

„Jé, paní učitelko, tak který to dneska bude? Černá perla nebo rentiér nebo tu máme zlatou rybku,“ nabízela mi slečna za pultem, která mě podle jejích slov každý den netrpělivě vyhlížela.

„Dejte mi, co máte, třeba zrovna ty tři, a já se stavím odpoledne, abych si vyzvedla výhru,“ vysvětlila jsem a k platebnímu terminálu přiložila kartu.

„Hele, jak víš, že vyhraješ?“ ozvalo se těsně za mnou a mně okamžitě došlo, že Bob mě před chvílí vůbec neposlouchal.

Pozdravila jsem slečnu z trafiky a bez jakékoliv odpovědi na Bobovu otázku jsem spolu s ním odcházela do chladného únorového odpoledne.

„No tak, Aneto, řekni mi, jak víš, že dneska vyhraješ?“ hučel do mě celou cestu Bob a já si přála jen jediné, a to bylo probudit se o třicet tři let zpět a nenechat svého prince odejít.

Jenomže o zasnění se, alespoň na chvílku, nemohla být ani řeč, protože vedle zarostlého sněžného muže poskakujícího vedle mě se o byt jen nepatrné romantice prostě nedalo ani mluvit, natož přemýšlet.

„Hele, Bobe, uděláme dohodu. Ty tu přestaneš poskakovat a já ti řeknu, jak je to s těmi losy, souhlasíš?“ navrhla jsem a cestou do předposledního patra domu, kde jsem bydlela, jsem se mu snažila vysvětlit, že dokud budu mít štěstí ve hře, tak svou lásku nepotkám.

Výraz v jeho tváři mluvil za vše, a tak jsem otevřela dveře a pozvala do svého života dalšího zbloudilce, který prostě neměl kam jít.

Po zběžných otázkách a názorných ukázkách, kam co patří a kde co je, jsem Bobovi navrhla, že hned zítra se vrhnu na vyklízení

ateliéru, aby se mohl přestěhovat do většího, a nabídla, že mu na první noc půjčím i spacák, aby nemusel spát na zemi.

„Jak spacák? Neříkej mi, že by se tu nedalo někde přespat jinde než na podlaze?“ zeptal se udiveně a mně nějak nedocházelo, jak to myslel.

„No, počkej! Já tě do své postele nechci!“ odpověděla jsem mu rázně a znechuceně jsem odešla do kuchyně.

„Nejsi nějaká divná? Znáš mě sotva několik hodin a hned bych s tebou jako měl skočit do peřin? V našem věku? A jestli sis to přece jenom na chvíli myslela, tak sis tedy ohromně věřila,“ vysvětloval mi dost přesvědčivě, a když odcházel, dodal něco o tom, že myslel, že by se mohl těch pár nocí, než si pořídí postel, vyspat na gauči.

Jsem blbá. Asi bych měla víc chodit mezi lidmi, nebo alespoň začít chlastat. Možná bych pak začala mít smysl pro humor.

Skoro na jeden lok jsem vypila velkou sklenici vody, a když se z chodby ozvalo, jestli mi nevadí, když si Bob půjde dát sprchu, byla jsem o poznání klidnější, a tak další písmenko obojetných souhlásek z řady vyjmenovaných slov nebylo potřeba.

Rychle jsem z kabelky vyndala telefon, a když se ani po třetím pokusu hovor nespojil, sedla jsem si v obýváku na křeslo a s polštářem v ruce jsem na chvíli zavřela oči.

„...ty jsi moje nejmilejší prvočíslo a budeš mi strašně chybět, Anetko, baletko...“ byla jeho poslední slova předtím, než zmizel navždy. Ještě několik týdnů poté, co jejich byt přijeli zabavit esenbáci, jsem každý večer stála u okna a někde v dálce jsem si představovala jeho osobu, vracející se zpátky domů.

„Jakube, vrať se...“

„Aneto, jsi vzhůru?“ otevřela jsem oči a stále přitisknutá k polštáři jsem se dívala do očí muže, který ještě před chvílí vypadal, že je příbuzný opice.

„Co, co jsi říkal? Jo, jsem vzhůru,“ zmateně jsem se snažila odpovídat na jeho otázky, ale jen na tu jednu, kdo je Jakub, jsem nemohla najít žádnou přijatelnou odpověď.

„Ježíši, to už je tolik?“ zděsila jsem se, když jsem pohledem zavadila o hodiny visící na stěně, a co nejrychleji jsem se rozběhla do koupelny, kde to příjemně vonělo.

Ještě jsem si ani nestačila rozplést francouzský cop, když se z obýváku ozvalo volání, že mi zvoní telefon.

Moc dobře jsem věděla, že to byla máma, a s tím, že jí potom zavolám, jsem na sebe zírала do zrcadla a snažila se nevidět těch uplynulých třicet tři let bez Jakuba, které se na mé tváři a bez jeho přítomnosti dost viditelně podepsaly.

Pomaloučku jsem si přejížděla po obličejí a každou vrásku, kterou jsem viděla v zrcadle, jsem několikrát přejela prsty. Sledovala jsem odraz v zrcadle a přemýšlela, jestli by mě Jakub, kdyby se tedy ukázal, ještě poznal, a v rozplétajících se vlasech jsem hledala další a další nové šediny, které jsem se posledních několik let snažila maskovat.

Bylo to dost smutné, protože ač by se to jinému mohlo zdát jako hloupost, moje šediny nebyly důkaz o tom, že žiji, ale spíš o tom, že můj život brzy skončí. Zatímco důkazy o životě jsem hledala posledních několik let, důkaz o smrti by byl jasný. Samozřejmě jen do doby, než by se moje tělo obrátilo v prach, pak už by to byly zase jen spekulace o tom, jak jsem žila a jestli jsem opravdu mrtvá.

Ale dost! Nařídila jsem sama sobě, a jak nejrychleji to šlo, jsem si na obličej nanesla trochu barvy, světle hnědé stíny, a několika prsty rozčísla navlněné vlasy od copu, který jsem měla ze všech účesů nejraději. Řasenka, trochu rtěnky a než se ozval zvonek, stála jsem u dveří a snažila se vydolovat ze skříňky na boty něco na vyšším podpatku.

„...promiň, jdu pozdě, ale musela jsem si ještě zajít půjčit lyže...“ sdělila mi Nina, ještě jsem jí ani pořádně nestihla vynadat, že už tu dávno měla být.

„A Bob nejde?“ ozvalo se za mými zády, když jsem chtěla zamknout dveře.

Cože? Ona to opravdu myslela vážně?

„Bobě?“ zavolala jsem do prostoru, který jsem se právě chystala opustit, a k mému překvapení se ve vteřině objevila mužská postava, připravená odejít okamžitě s námi.

A to ještě před několika hodinami tvrdil, že nikam nepůjde. Chlap, no, co dodat!

Ach jo. Povzdechla jsem si sama pro sebe a aniž bych cokoliv řekla, zamkla jsem za Bobem dveře a společně jsme se vydali na nákup.

„A kam vlastně jdeme?“ zeptal se Bob, sotva jsme vyšli na ulici.

„Já bych to viděla na drogerii, pak někam, kde mají šaty, a nakonec si můžeme dát někde kafe,“ vysypala ze sebe takovou rychlostí Nina, že jsem si ani nestihla upravit vlasy rozfoukané od větru.

„Možná to bude znít hloupě, ale proč jdete koupit šaty? To je někde výprodej, nebo koupě šatů v únoru má nějaký symbolický význam?“ zeptal se Bob a celou cestu se rozhlížel, kudy vlastně jdeme.

Nina se uchichtla, a než jsem se já stihla do jejich hovoru vůbec zapojit, tak rychle jak jen dovedla, začala Bobovi vysvětlovat, na co já ty šaty vůbec potřebuji.

„...a protože Aneta už nebyla na srazu tak deset let, chtěla by vypadat prostě dobře. A co ty víš. Třeba přeskočí jiskra a školní láska se změní v tu do konce života...“ vysvětlovala dál Nina a dloubala do mě loktem.

Chvíli bylo ticho, a než jsme se dostali do nákupní zóny, vypustil Bob ze svých úst otázku, na kterou jsem prostě odpovědět musela.

„Tak aby bylo jasno, Bobe, jednou provždy. Ano, je to pravda, že se na mě Miloš vykašlal, ale to je tak jediné, co ti řeknu. Prostě se to stalo a já se o tom nechci bavit teď ani jindy, takže pokud chceš s námi jít ještě někdy nakupovat, tak si otázky na můj život prostě odpusť, jasné?! Jo, a na srazu jsem byla náhodou loni a i všechny ty roky předtím,“ řekla jsem dost důrazně a snažila se slzu, která se z koutku oka drala napovrch, rychle utřít do rukávu.

Nina asi chtěla tohle dusnu něčím rozehnat, a tak si odkašlala, aby mohla začít z jiného soudku, ale nějak se jí to vymklo a její odkašlání se změnilo v dušení.

Bob k ní rychle přiskočil, a než jsem stačila cokoliv udělat, vtiskl si ji do náruče a několikrát s ní zatřásl. Pár vteřin po posledním zatřesení z Niny vyletěl červený bonbon a ona se s hlasitým nádechem přidržovala Bobových rukou a snažila se celou tuhle ztrátu dechu co nejrychleji dohnat.

Byla jsem docela vyděšená z toho, že kdyby tu Bob nebyl, Nina by byla pravděpodobně udušená, ale na druhou stranu kdyby s námi